

Ἄνετυπώθησαν καὶ ἐκυκλοφόρησαν εἰς β' ἔκδοσιν, θαυμασίως εἰκονογραφημένα,

(Τὰ δύο πρῶτα)

τὰ ἔξοχα ρομάντσα τῆς Φλώρανς Μπάρκλεϋ

«ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ»

«ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΨΥΧΕΣ»

«ΣΤΗ ΓΑΛΗΝΗ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ»

Ἀσφαλῶς τὰ ὠραιότερα ἀπ' ὅλα τὰ θαυμάσια ρομάντσα τῆς μεγάλης συγγραφέως.

Εἰς λαμπράς μεταφράσεις τῆς κυρίας Σοφίας Κ. Σπανοῦδη καὶ τοῦ ἀειμνήστου λογοτέχνου Χρυσάνθη.

Τιμῶνται, ἕκαστον, χρυσοπανόδετον Δρ. 30.

Εἰς τοὺς ἐμβάζοντας εἰς τὰ γραφεῖα μας (Φιλελλήνων 3 Ἀθήναι) Δρ. 80 στέλλονται καὶ τὰ τρία ἔργα, ἐλεύθερα ταχυδρ. τελῶν.

(Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν Δρ. 100.)

μέσα εἰς τῆς γοητευτικῆς σελίδες, τῆς δροσερῆς καὶ εὐγενικῆς, τῶν ὠραίων αὐτῶν μυθιστορημάτων: ὁ τύπος τῆς φιλάρεσκης, τῆς κενόδοξης, τῆς κοσμικῆς, τῆς μοντέρνας, τῆς ὑπερμοντέρνας. Καὶ ἀκόμη ὁ τύπος τῆς ἐπιπολαίας, τῆς «Μωρᾶς Παρθένου». Ἀλλὰ καὶ ὁ τύπος τοῦ σοβαροῦ καὶ μετρημένου κοριτσιοῦ, τοῦ ἀγνοῦ κοριτσιοῦ, ποῦ, μέσα στοὺς πειρασμοὺς τῆς σημερινῆς ζωῆς, κατῴρθωσε νὰ κρατήσῃ ἄθικτους τοὺς θησαυροὺς τῆς καρδιάς τῆς, τοὺς ὁποίους καὶ διαφυλάσσει μονάχα γιὰ τὸν ἄνδρα, τὸν μόνον, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ συνδέσῃ τὴν ζωὴ τῆς.

Τὸ συμπέρασμα τῆς συγγραφέως μὲ τὴν μεγάλην πείρα τῆς ζωῆς εἶναι κατηγορηματικόν: ὁ ἄνδρας, ἀκόμη καὶ ἐκεῖνος, ποῦ θέλει τὸ ἑλαφρὸ κορίτσι γιὰ ἐρωμένη, ζητᾷ πάντα, γιὰ σύζυγόν του, τὸ ἀγνόν, σοβαρὸ καὶ γενναῖον κορίτσι, ποῦ τὸ κρίνει ἄξιον νὰ ἀντιμετωπίσῃ μὲ πίστι, σταθερότητα καὶ ἀγνότητα, τῆς δύσκολης, ἀλλὰ καὶ τῆς εὐτυχισμένης ὥρας τῆς ζωῆς.

ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ :

ΑΡΙΑΝΑ ΥΠΕΡΜΟΝΤΕΡΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ.
Η ΚΑΡΔΙΑ ΕΝΟΣ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ (ἢ ΛΥΝΤΙΑ-
ΣΕΡΓΚΕΒΝΑ)

Ο ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ

ὡς ἀπεσταλμένος μεγάλων Παρισίων ἐφημερίδων εἶναι ὁ ἴδιος καὶ ὁ ἦρωας τῶν δυο δυνατῶν, γεμάτων πρωτοτυπία, γραφικότητα ἀλλὰ καὶ βαθεῖα ἀλήθεια, αἰσθηματικῶν περιπετειῶν, ποῦ μᾶς διηγεῖται. Καὶ ἡ δυο ἡρωίδες του ἔζησαν πλάϊ του, τῆς λίγο παράξενες ἀλλὰ κατὰ βάθος τόσο ἀληθινῆς ἀγάπης, ποῦ μᾶς περιγράφει, ὑπῆρξαν ἐρωμένες του, ἐτάραξαν τὴν καρδιά καὶ τὰς αἰσθήσεις του προτοῦ νὰ τοῦ δώσουν τὸ θέμα καὶ τὸν σπάνιον τύπον των, ἕνα τύπον ἡρωϊκῆς κοπέλλας, ὅλης θερμότητος καὶ πάθος, παρὰ τὴν ἐπίφασιν τοῦ μοντερνισμοῦ καὶ τοῦ ὑπερμοντερνισμοῦ των, τὸν τύπον τῆς αἰωνίας Ρωσίδος, ποῦ ἡ ψυχὴ τῆς κρύβει πάντα μιὰ λιγάκι ἀγρία ἀλλὰ καὶ ἐξαιρετικὰ βαθεῖα παρθενικότητα, μαζὺ μὲ πολλὴ δίψα δυνατῆς, δραματικῆς ἀγάπης.

Τὰ δυο αὐτὰ μυθιστορήματα, καλογραμμένα καὶ πολὺ ψυχολογικὰ ἀλλ' ὄχι καὶ γιὰ τοῦτο ὀλιγώτερο

Δυο πολὺ ἐπιτυχημένα ψυχολογικὰ μυθιστορήματα. Καὶ τὰ δυο διαδραματίζονται στὴ προσοβιετικῆ Ρωσσία. Τὸ πρῶτο, στὰ χρόνια τοῦ μεγάλου πολέμου, στὴ Μόσχα, καὶ διαφόρους ἄλλας πόλεις τῆς Νοτίου Ρωσσίας, μεταξὺ τοῦ 1915 καὶ τοῦ 1916. Τὸ δεύτερο, στὴν Πετρούπολι, λίγους μῆνας πρὶν ἐκραγῆ ἡ μεγάλη ἐπανάστασις τοῦ 16, ποῦ ἀνέτρεψε τὸν τελευταῖον Τσάρο καὶ ἔφερε στὴν ἐξουσία, στὴν Ρωσσία, τοὺς κομμουνιστάς.

Ὁ συγγραφεὺς των, ἕνας δυνατὸς Γάλλος δημοσιογράφος, ποῦ ἔζησε, ἐκεῖνα τὰ χρόνια, στὴν Ρωσσία.